

ENTREVISTA

• • •

Pablo Gentili, Professor de la Universitat de Río de Janeiro

Durant la Cimera Internacional d'Educació, hem tingut l'honor de participar en una sèrie de magistrals conferències impartides pel doctor Michael Lowy, de la Sorbona de París; Bruno Trartin, de la Confederació Italiana de Treball; Gilberto Guevara Niebla, Director Revista 2001 de Mèxic i el nostre entrevistat, el senyor Pablo Gentili de la Universitat de l'Estat de Río. Les dissertacions tractaren sobre l'adopció de polítiques neoliberals a Llatinoamèrica i la seva incidència en els sistemes educatius.

PISSARRA.- Senyor Gentili, entre els conceptes exposats pel Dr. Lowy destacam que el neoliberalisme és un instrument més de la política hegemònica del món capitalista i que el neoliberalisme està al servei de la irracionalitat mercantil. Des del punt de vista de l'educació, quines són les primeres conseqüències d'aquestes polítiques?

SR. GENTILI.- Els neoliberals pugnen la privatització dels serveis educatius, perquè mantenen que els sistemes educatius s'enfronten avui a una profunda crisi d'eficiència, eficàcia i productivitat. Alguns països llatinoamericans han servit de laboratori experimental amb resultats aparentment miraculosos.

PISSARRA.- Vol dir això que la cobertura educativa a Llatinoamèrica ja és total?

SR. GENTILI.- Vull dir que pel neoliberalisme el procés d'expansió de l'escola durant la segona meitat del segle ocorre de forma accelerada sense que aquest creixement tingui garantida una distribució eficaç dels serveis.

PISSARRA.- Aleshores, què és el que produeix la crisi escolar?

SR. GENTILI.- Per al neoliberalisme la crisi és produïda per l'expansió desordenada i anàrquica que els sistemes educatius vénen sofrint en els últims anys. És una crisi de qualitat, derivada de la improductivitat que caracteritza les pràctiques pedagògiques i la gestió administrativa de la gran majoria dels establiments escolars.

PISSARRA.- Si el neoliberalisme valora d'aquesta forma la qualitat de l'ensenyament, cap a on ens porta aquesta idea?

SR. GENTILI.- Ens porta a la idea que l'existència de mecanismes d'extensió i d'integració escolar són el resultat clar i directe de la pròpia ineficàcia de l'escola i de la profunda incompetència dels que hi treballen. Com veus, totalment inacceptable des del nostre punt de vista. Podem dir que des del punt de vista neoliberal es tracta d'una crisi gerencial i no de democratització.

PISSARRA.- Aquesta concepció què significa per a l'escola?

SR. GENTILI.- La subordinació de la democratització de l'escola a una reforma administrativa del sistema escolar orientada per la necessitat d'introduir mecanismes

que regulen l'eficàcia, la productivitat, etc.

PISSARRA.- Tot això sona a tecnocràcia, a fals discurs. Sembla que el neoliberalisme entén la qualitat educativa en el més pur estil mercantil.

SR. GENTILI.- Efectivament, des d'aquest punt de vista, fins i tot en els països més pobres no falten escoles: falten millors escoles; no falten professors: falten professors més qualificats; no falten recursos econòmics per facilitar polítiques que afavoreixin l'educació, sinó més aviat al contrari: és necessària una major distribució dels recursos existents.

PISSARRA.- Es veu que és el discurs que predomina tant a Llatinoamèrica com a Europa i, pel que es veu i es sent en altres fòrums internacionals, és la política aplicada mundialment. Després de tot el que acaba de dir, què és per al neoliberalisme la transformació de l'escola?

SR. GENTILI.- Ja he comentat que per al neoliberalisme és una transformació gerencial i això significa un canvi substancial en les pràctiques pedagògiques, que han de ser més eficients. Reestructurar el sistema educatiu per flexibilitzar l'oferta edu-

cativa; promoure un canvi cultural no menys profund en la gestió; redefinir el perfil del professorat, requalificant-lo de bell nou, i, a més, dur a terme una àmplia reforma curricular.

PISSARRA.- Com explica el neoliberalisme la crisi del sistema educatiu?

SR. GENTILI.- La seva tesis és que l'escola funciona malament per la manca d'un vertader mercat educatiu. Construir tal mercat constitueix un dels grans desafiaments de les polítiques neoliberals en el marc educatiu. La competència interna i el desenvolupament d'un sistema que tingui com a base el mèrit i l'esforç individual poden promoure els mecanismes fonamentals que garanteixin l'eficàcia dels serveis que s'ofereixen.

PISSARRA.- Però això és reduir-ho tot a simple mercat. On queden els valors socials, els principis de solidaritat, etc.?

SR. GENTILI.- Efectivament, per a ells tot és mercat, i la crisi és fruit de la disfunció de la noció de ciutadania tota vegada que, si aquesta es basa en el concepte universal i universalitzant dels drets humans (polítics, socials, econòmics, culturals, etc.), generarà un consum de falses promeses.

PISSARRA.- Aleshores, pel neoliberalisme, quins són els vertaders culpables de la crisi educativa?

SR. GENTILI.- El vertader culpable de la crisi educativa és l'Estat assistencialista, amb el suport de totes aquelles organitzacions que defensen el dret igualitari a una escola pública de qualitat; principalment els sindicats del professorat.

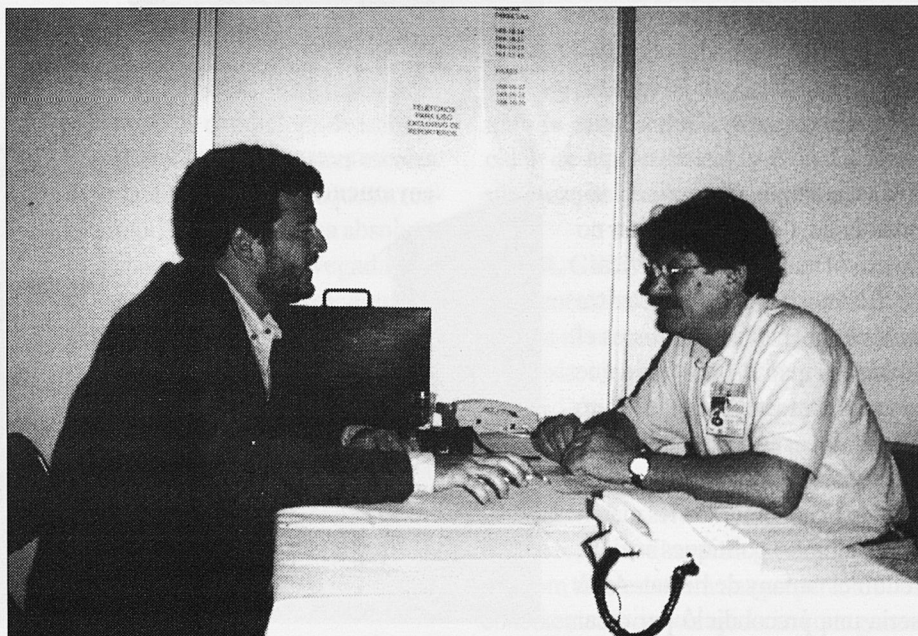
Per tant, des de la perspectiva neoliberal, l'Estat i els sindicats són els principals responsables de la crisi. Però la societat no

queda al marge, ja que és culpable en la mesura en què les persones accepten com a natural i inevitable l'«status quo» establert pel sistema improductiu de l'estat intervencionista.

De forma clara i senzilla: l'escola funciona malament perquè les persones no reconeixen el valor del coneixement; els professors treballen poc i no s'actualitzen, són mandrosos; els alumnes fingeixen estudiar quan, en la realitat perden el temps, etc.

En fi, per als neoliberals es tracta d'un problema cultural provocat per la ideologia dels drets socials.

PISSARRA.- Durant la Cimera hem comprovat que existeix un consens estratègic entre polítics, tecnòcrates i intel·lectuals conservadors sobre la manera d'afrontar la crisi educativa. Ens podria dir quines serien les «receptes» que proposen?

SR. GENTILI.- Miri, els objectius serien:

- a) Establir mecanismes de control i avaluació de qualitat dels serveis educatius.
- b) Articular i subordinar la «produc-

ció educativa» a les necessitats establertes pel mercat de treball.

c) Flexibilitzar les formes de contractació i les retribucions salarials dels docents, però al mateix temps, desenvolupar sistemes estatals d'avaluació.

PISSARRA.- Com ha repercutit la implantació d'aquestes polítiques a Llatinoamèrica?

SR. GENTILI.- De forma terrible, ja que ha deixat nacions més pobres, més excloents i més polaritzades. Això està provocant un enfrontament de tots contra tots per aconseguir la supervivència en una societat dominada per l'economia, lligada pel pagament d'interessos excessius pel deute extern, en detriment dels salaris i la qualitat de vida de la població.

Aquestes polítiques incrementen la desigualtat social, racial i sexual, repro-

duint els privilegis de les minories. Agreugen l'individualisme i la competència salvatge, trencant així els llaços de solidaritat col·lectiva, i intensifiquen un procés antidemocràtic de selecció natural on els millors triomfen i els pitjors perden.

Davant aquest panorama, podem dir que la resposta del neoliberalisme és simplista i enganyosa, ja que promet mercat quant, en realitat, és en la pròpia configuració del mercat on es troben les arrels de l'evolució de les desigualtats.

El neoliberalisme no diu res sobre com actuar contra les causes estructurals de la pobresa; al contrari, actua intensificant-les.

PISSARRA.- Podem parlar que la globalització queda reduïda a mera economia i l'educació, a pur mercat?

SR. GENTILI.- Efectivament, els grups de poder econòmic pressionen als governs per tal que els països en vies d'integració continguin o redueixin la despesa social. Això es veu com el culpable del dèficit públic. Reduir la despesa social és la sortida segons aquests centres de poder econòmic per aconseguir l'equilibri econòmic. Això ens duu a matisar ja que no és el mateix a Espanya, Alemanya, etc. que a Llatinoamèrica; l'estat de benestar no ha existit mai a Llatinoamèrica.

Llatinoamèrica es caracteritza més per polítiques populistes el fracàs del qual és més ràpid que el social democràtic europeu. Però les polítiques econòmiques d'un i altre costat de l'Atlàntic per estabilitzar l'economia són les mateixes: reduir les polítiques socials, reduir el tamany de l'estat. Això seria una precondition per crear una integració econòmica mundial més saludable.

PISSARRA.- A Espanya no es parla tant de la privatització del servei com de la privatització de la gestió educativa.

SR. GENTILI.- Pens que hem de ser prudents en parlar de privatitzacions de l'educació, en el sentit estricte de les privatitzacions d'empreses productives de l'estat.

Diffícilment algun empresari o grup empresarial comprarà el sistema educatiu a l'estat, tal com poden fer amb Telefònica, o les companyies elèctriques. Però sí que existeixen polítiques privatitzadores. Però, què és el que està passant a Llatinoamè-

poder per captar recursos en la societat. Aleshores, què és el que passa? Ningú no ha venut les escoles, però quina és la realitat? L'escola no té recursos, la comunitat es troba en la necessitat de mantenir la seva institució educacional i, per altra banda, es veu autoritzada a poder captar recursos de la comunitat. Aleshores, quines conclusions podem treure de les polítiques que hem anomenat de descentralització educativa a Llatinoamèrica? Doncs que els municipis

més pobres es veuen obligats a captar recursos en la seva pròpia comunitat per mantenir l'escola. I aquesta és una manera de privatitzar l'escola en la mesura en què és la societat civil la que ha de mantenir la responsabilitat que l'Estat va delegar en el municipi i aquest en la societat.

PISSARRA.- A Espanya la LOPEGCE permet la captació de recursos. Actualment estam immersos en un procés de transferències dels sistema educatiu a les comunitats autònomes. Tothom les vol i les demana. Quines diferències respecte a Llatinoamèrica heu pogut observar en aquest procés?

SR. GENTILI.- El neoliberalisme juga amb una trampa molt complexa. De fet, en el cas llatinoamericà, el neoliberalisme descentralitza la gestió de recursos. Això vol dir: «Si vosaltres no teniu diners per finançar les escoles, nosaltres us autoritzam a buscar recursos en el mercat». Aquesta és l'única cosa que s'ha descen-

tralizada. Aquesta demanda de descentralització per part dels sectors democràtics suposa que els centres tinguin més poder en la gestió pedagògica. Gestió que a Llatinoamèrica no s'ha descentralitzada. Els governs han centralitzat de forma brutalment autoritària la reforma curricular. De

rica? Les institucions educatives no tenen els recursos financers necessaris per mantenir en funcionament les institucions. La descentralització sempre permet que l'administració autònoma dels centres pugui ser també l'administració autònoma dels recursos, que els centres puguin tenir

tal manera que alguns governs han contractat equips de tècnics professionals, algun d'ells molt competents, d'altres països, per exemple Espanya, per realitzar la reforma curricular. El llibre blanc de la reforma espanyola es va convertir en la Bíblia per als ministres d'educació de Llatinoamèrica. Els mateixos ministeris que transferirien als municipis la responsabilitat per finançar l'educació centralitzaven de forma autoritària la reforma curricular, sense permetre que les escoles discutissin el contingut del coneixement oficial, el contingut de les matèries, de les disciplines del pla curricular, etc. De tal manera que alguns governs han contractat equips de tècnics, de professionals, alguns d'ells molt competents, d'altres països, per exemple Espanya, per realitzar la reforma curricular.

PISSARRA.- Con es pot adequar una reforma teòrica feta a Espanya a una altra realitat? (Més encara si tenim en compte que es podria parlar de fracàs de la reforma a Espanya per manca de participació del professorat i per manca d'una llei de finançament adequat.

SR. GENTILI.- Els contactes amb companys i companyes que treballen a Espanya ens poden donar arguments per a la crítica, tota vegada que els problemes que vosaltres reconeixíeu a Espanya, són els mateixos que estam reconeixent nosaltres aquí, quan s'apliquen les mateixes receptes que varen fracassar a Espanya i que fracassaran aquí de manera més estrepitosa perquè les nostres condicions són molt pitjors. Li posaré un exemple: el tema de la psicologització de la reforma, és a dir, un excés d'èmfasi en els aspectes psicològics que ja va ser una crítica que es va formular a la proposta de l'equip de Coll. Aquesta «psicologització» dels problemes pedagògics, en un context d'històrica discriminació educativa com la que tenim a Llatinoamèrica.

En el Brasil hi ha 30 milions d'analfabets, l'enorme majoria dels alumnes no ar-

riba a acabar l'escola primària. No existeixen possibilitats de mantenir una escola de qualitat per a la majoria, ni tan sols es garanteix per a aquests sectors la permanència en el sistema. No és tan sols una qüestió de qualitat sinó de quantitat. Se'ls expulsa del sistema educatiu. Aleshores, com es pot veure, nosaltres estam vivint la «psicologització» de la reforma en un context de brutal exclusió educacional. Aquí ni tan sols està garantit l'accés a l'escola per a la gran majoria de nins. La nostra situació és pitjor encara, en el sentit que estam en unes condicions materials diferents a les d'Espanya. Això és el que converteix la nostra reforma en més cínica encara, i en molt més cínica l'acció dels nostres intel·lectuals que li donaren suport, que foren absolutament insensibles a una realitat social que no es pot desconèixer si es vol fer una política educativa democràtica. Que és una realitat de milions de nins i nines, de mestres que cada dia tracten de mantenir una sistema educatiu públic, que es verifica com un sistema profundament incentiu-discriminatori, marginalitzador. Salaris de misèria, condicions de treball i materials miserables en les nostres escoles. Aquesta és la situació, i sobre aquesta realitat es va imprimir una reforma absolutament centralitzadora, tota vegada que aquests mestres, aquests pares, aquestes associacions de mestres mai no foren consultades a l'hora de discutir la reforma curricular.

PISSARRA.- Això ens porta a reflexionar sobre la importància que s'està donant als tècnics, i sobre la deshumanització de l'educació amb tants de tecnòcrates dins les aules.

SR. GENTILI.- Sí, crec que això és important, ja que avui estam vivint la tornada al vell tecnicisme. Semblava oblidat, però avui torna amb noves vestidures, noves màscares. Segons el darrer diagnòstic, la crisi educativa és una crisi de gerència del sistema educatiu, d'eficàcia. La possi-

bilitat de superar aquesta crisi passa per la capacitat que els governs tinguin d'aplicar algunes receptes tècniques que són universals. Això revaloritza la funció del tècnic, com a individu aparentment neutral que treballa en qualsevol context, no importa la realitat perquè la recepta és universal i aplica una sèrie de passos i de criteris que tindran un efecte segur i màgic en la millora de la qualitat de l'ensenyança. Però això és fals. Ho ha estat en els països industrialitzats i molt més encara en els del tercer món. No és veritat que els tècnics siguin treballadors neutrals, que només apliquin receptes.

El llibre blanc de la reforma espanyola es va convertir en la Bíblia per als ministres d'educació de Llatinoamèrica

PISSARRA.- És curiós això ja que a Espanya actualment hi trobam gent que ha estat treballant en administracions de caràcter socialista i encara hi són perquè resulta que són tècnics.

SR. GENTILI.- Aquesta és l'essència del tecnòcrata. No té compromís polític. Li manca el respecte per la història, la idiosincràsia, i les característiques d'un poble. Posau d'exemple el dels equips tècnics que han vingut a aplicar la reforma a Brasil. Us imagineu que jo proposés el currículum per a Catalunya?

La resposta d'aquesta gent és: «Nosaltres som tècnics; tenim una preparació i uns coneixements que els ajudaran i que garanteixen uns resultats positius». Sota aquesta concepció tecnòcrata, fer un currículum a Espanya és el mateix que fer-lo a l'Argentina o Brasil. Però nosaltres, que treballam a l'escola, sabem que això és absolutament fals. No, no és el mateix fer un currículum per Espanya, que fer-lo per un altre lloc. Tinguem en compte, a més a més, que cap

currículum no tindrà èxit si no es fonamenta en una construcció col·lectiva en la qual participen els mestres, els pares i les entitats socials. Això no és un democràticisme absurd, és la realitat concreta. Les reformes que no accedeixen a la participació social, fracassen; són autoritàries i contradiuen qualsevol principi democràtic. Això és el que el neoliberalisme ha fet a Llatinoamèrica.

Les reformes que no accedeixen a la participació social, fracassen; són autoritàries i contradiuen qualsevol principi democràtic. Això és el que el neoliberalisme ha fet a Llatinoamèrica

PISSARRA.- De quina manera el professorat, sindicats i altres institucions civils podríem ajudar a contrarestar aquestes polítiques?

SR. GENTILI.- Aquesta és la pregunta del milió, al manco pels que vivim en un ambient sindical. Analitzar les reformes neoliberals ens permet de reconèixer un factor que ha estat central en les polítiques neoliberals: el factor cultural. El neoliberalisme està tenint èxit no solament perquè aplica una sèrie de receptes (proposta de reformes, transformació de les institucions econòmiques, jurídiques, administratives...), sinó també perquè transforma la mentalitat de les persones. En el neoliberalisme hi ha un component neoliberal molt fort. Aquest s'ha transformat en el sentit a través del qual la gent analitza la pròpia vida, les seves institucions, l'educació dels seus fills... i, a partir d'això, defineix les seves expectatives de vida. Ha transformat la nostra manera de pensar. Aquesta cosa revaloritza la funció del sindicat; ara el sindicalisme no té només el desafiament de

crear programes alternatius, de demostrar la possibilitat de transformar les institucions, sinó que ha d'afrontar la batalla cultural. S'ha de crear una nova cultura, s'ha de treballar per una redefinició de l'ètica ciutadana, de l'espai públic, de la possibilitat de crear una democràcia vertaderament substantiva.

Pens que el paper del sindicat s'enforteix a partir del reconeixement que la lluita s'està donant tant al nivell de les propostes i de les polítiques, com en el de la cultura del sentit comú. Hem de crear un nou sentit comú, democràtic, dels drets, de la ciutadania, de la igualtat.

Aquesta lluita cultural dels nostres sindicats es veuria altament enriquida per l'intercanvi internacional. Hem de recuperar el nostre vell internacionalisme; o sigui, s'ha de començar a reconèixer que si el neoliberalisme és un projecte mundial, també li hem d'oposar un projecte mundial que reconegui els nostres èxits, i que els nostres fracassos podran orientar-se en un sentit positiu si coneixem els èxits i fracassos dels nostres veïns, dels nostres companys d'altres països i continents. La possibilitat d'intercanvis de professorat d'Espanya i Llatinoamèrica enriquiria la nostra lluita. Nosaltres aprendríem de les vostres experiències en el context de la reforma que s'ha anat desenvolupant durant els darrers anys. Per altra banda, vosaltres també podríeu reconèixer que a l'altra costat de l'oceà, a partir de les condicions de misèria i d'exploatació i de marginalitat que aquí existeixen, també hi ha professors disposats a lluitar per una escola pública, democràtica i de qualitat, i que poden aportar les seves experiències de lluites, resistències i de propostes de projectes de futur. Crec que és fonamental recuperar l'internacionalisme democràtic. El pitjor que podem oposar a la globalització excoient del neoliberalisme, és el provincialisme, que consisteix en tancar-se en les pròpies fronteres locals, sense conèixer les experiències actuals d'aquells que han estat lluitant pels mateixos ideals amb les mateixes esperances.

PISSARRA.- Durant aquests dies hem comprovat com estan sorgint, tant a Europa com a Amèrica Llatina, moviments sindicals alternatius a les grans centrals. Com contempla aquests moviments?

El paper del sindicat s'enforteix a partir del reconeixement que la lluita s'està donant tant al nivell de les propostes i de les polítiques, com en el de la cultura del sentit comú. Hem de crear un nou sentit comú, democràtic, dels drets, de la ciutadania, de la igualtat

SR. GENTILI.- A Llatinoamèrica s'ha de renovar el sindicalisme; la nova realitat demana la redefinició de les nostres institucions. A Llatinoamèrica això es considera una heregia; però és necessari renovar les nostres institucions sindicals, per fer més dinàmica la lluita, per afrontar noves formes de resistència, per conèixer allò que el sindicalisme no sempre ha reconegut: que la realitat és canviant, i que, per això, nosaltres també hem de canviar. No podem seguir aplicant les mateixes receptes que en el passat. No hem d'abandonar els nostres ideals, però els hem de dotar d'una nova força, de nous continguts i un nou impuls. És el gran desafiament del sindicalisme que ens col·loca davant un sindicalisme combatiu, amb idees, amb respostes, amb capacitat de resistència de cara a un futur que esperam que sigui molt millor que la realitat que estam vivint ara.

PISSARRA.- Aleshores, com es pot actuar contra aquestes polítiques tan perniciosos per a la majoria de la població, i especialment per a l'educació?

SR. GENTILI.- La lluita és enorme i complexa. La primera cosa que diria és que l'esquerra, el sindicalisme, l'escola no han de ser arrasats pel pragmatisme conformista i neoliberal. El neoliberalisme no és l'única opció possible a la crisi.

Crec que és fonamental recuperar l'internacionalisme democràtic. El pitjor que podem oposar a la globalització excloent del neoliberalisme, és el provincialisme

Els que treballam en el camp de l'educació hem de tenir en compte que el neoliberalisme ens deixarà unes escoles molt pitjors que les que tenim ara. No es tracta d'un problema de qualitat pedagògica, sinó que les escoles seran més excloents. La nostra intel·ligència pessimista ha de con-

siderar críticament aquest sistema que lluita contra l'educació de les majories, i el nostre optimisme ens ha de mantenir actius en la lluita contra un sistema d'exclusió social que trenqui les bases que aguanten la democràcia: el dret a l'educació com a pre-requisit bàsic per conquistar la ciutadania, una ciutadania plena que només pot concretar-se en una societat radicalment igualitària.

PISSARRA.- Per acabar, quin missatge ens voleu deixar?

SR. GENTILI.- Que els sindicats del professorat, els educadors i la societat en general no ens quedem aturats, que lluitem. Hem de crear un nou consens, diferent del neoliberalisme, que reconegui que els drets humans i socials no es negocien, perquè els drets que són per uns pocs, són privilegis. Finalment, vull posar especial èmfasi en la proclamació que l'educació només és eficaç si és igualitària, pública, gratuïta i laica. □

Pablo Gentili va nèixer a l'Argentina i resideix actualment al Brasil.

Professor de la universitat de l'estat de Rio de Janeiro.

Ex becari-investigador del DAAD (Alemanya) i de la FLACSO (programa argentí).

Autor de les obres següents:

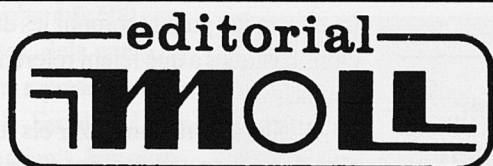
- *Poder econòmic, ideologia y educación.*

- *Proyecto neoconservador y crisis económica*

- *Pedagogía de la exclusión*

- *Escuela sociedad anónima*

- *Cultura, política y currículum. Ensayos sobre la crisis de la escuela pública.*

Torre de l'Amor, 4 Apartat 142 E-mail: editorial.moll@oce.es
Tel. (971) 724176 Fax 726252 Comandes Tel/Fax (971) 761422
07001 Palma de Mallorca http://www.ocea.es/home.htm

LLIBRES DE LENGUATGE

Tot un sistema d'aprenentatge fet per autors mallorquins pensant en les necessitats pedagògiques de les nostres escoles

EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Primer curs: ANSA PER ANSA. QUADERNS 1,2,3.

Elisabet Abeyà, Maria Fortuny, Assumpta Mascaró i Andreu Terrades. Dotats amb fitxes de treball i Guia del mestre.

Iniciació a la lectura: *DE MICA EN MICA*. Sèrie de 20 llibrets de lectura progressiva. Text de Ramon Bassa. Dibuixos d'Aina Bonner.

Sèrie ALBA. Cada llibre acompanyat de la seva guia didàctica
Autors: Ramon Bassa, Miquel Cabot, Ramon Díaz, Joan Lladonet i Immaculada Pastor.

Segon curs: **ALBA 2**

Tercer curs: **ALBA 3**

Quart curs: **ALBA 4** (sortida imminent)

Cinquè curs: **ALBA 5** (en preparació)

Sisè curs: **ALBA 6**

Llibres de lectura:

Col·leccions *AIXÒ ERA I NO ERA, TITELLES, TIRURANY i SOL ALT*

EDUCACIÓ SECUNDÀRIA E.S.O.

Cada llibre acompanyat de la seva guia didàctica

Autors: Ramon Bassa, Miquel Cabot, Ramon Díaz, Joan Lladonet i Immaculada Pastor

Primer curs: **LLENGUA CATALANA 1**

Segon curs: **LLENGUA CATALANA 2**

Tercer curs: **LLENGUA CATALANA 3**
(sortida imminent)

Quart curs: **LLENGUA CATALANA 4**
(en preparació)

Llibres de lectura:

Col·leccions *SOL ALT, LA FINESTRA, ILLES D'OR i BIBLIOTECA BÀSICA DE MALLORCA*